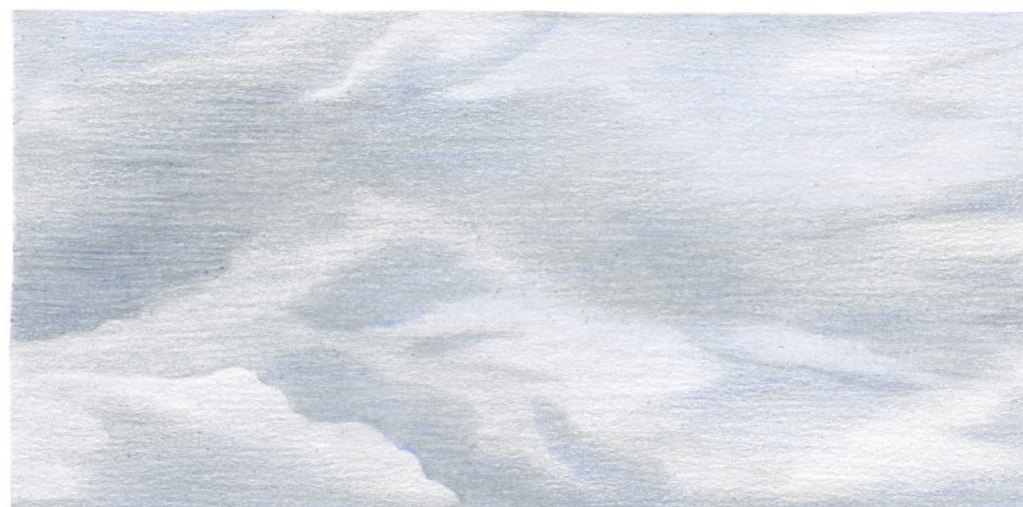

„Pasaulis toks didelis, o aš tokia maža...“ – galvojo Mažoji Lu, žiūrėdama į beribį dangų.

Mažoji Lu atkeliavo upe. Išlipo mūsų krante su mažu lagaminėliu. Niekas nežinojo, kiek Mažajai Lu metų. Niekas nežinojo, iš kur ji atsirado. Niekas ir neklausė.

Aš – Pilė, pardavinėju laikraščius kioske. Mano tėtis pardavinėjo. Ir senelis.
Tik šiais laikais niekas laikraščių nebeperka.
Visus pasenusius kraunu į apleisto traukinio vagoną.
Laisvalaikiu mėgstu stebėti, kas vyksta aplinkui.
Įdomesnius dalykus užsirašau dienoraštyje. Kad neužmirščiau.

Tą vakarą pamačiau Mažąją Lu, stovinčią po lietum be skėčio.
Šūktelėjau ir ranka parodžiau į vagono pusę. Ji linktelėjo ir nušlepsėjo per balas.

Mažoji Lu iš visų jėgų stumtelėjo vagono duris. Ir šmurkštelėjo vidun. Pasiklojo laikraščių, apsiklojo laikraščiais ir akimirksniu užmigo. Naktį kažkas ėmė kramsnoti jos plaukus. „Koks baisus sapnas, tikras košmaras!“ – sušuko Mažoji Lu. Tai buvo ne sapnas, o baltas asiliukas. Tamsoje jis švietė lyg koks šviestuvas.

– Ką tu čia darai? – paklausė Mažoji Lu.
 – Glaudžiuosi, – atsakė kiek pamąstęs asiliukas. – O tu?
 – Ir aš glaudžiuosi, – atsakė kiek pamąsčiusi Mažoji Lu.
 – Glauskimės vienas prie kito, bus šilčiau, – pasiūlė asiliukas. Taip jie išmiegojo iki pat gaidžių. O ryte susipažino.